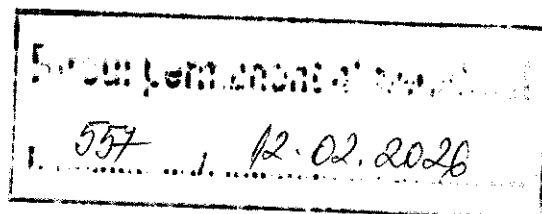

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea art. 906 din Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă - Republicată*, inițiată de doamna deputat UDMR Zahoránszki Brigitta Éva împreună cu un grup de parlamentari UDMR și PNL (**Bp. 533/2025**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea art. 906 din *Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările ulterioare*, propunându-se următoarele:

1. limitarea marjei de apreciere a judecătorului în ceea ce privește respingerea cererilor creditorilor de obligare a debitorului pasiv la plata penalităților zilnice;
2. introducerea posibilitatii creditorului de a reveni cu o nouă cerere într-un termen prestabilit, în cazul în care debitorul continuă să fie inactiv, iar cererea anterioară a fost respinsă;
3. reglementarea unei căi de atac ordinare împotriva încheierii prin care i s-a respins cererea de stabilire a penalităților;
4. judecarea cu celeritate a cererii, inclusiv în cameră de consiliu, și soluționarea cu prioritate a eventualei căi de atac;
5. la alin. (1) al art. 906 se propune completarea, astfel încât în cuprinsul acestuia să se precizeze că aplicarea penalităților de către

instanța de executare se face de urgență, prin încheiere dată în camera de consiliu, cu citarea părților;

6. se propune introducerea unui nou alineat, alin. (1¹), cu următorul cuprins: *"(1¹) În cazul în care s-a respins cererea creditorului de aplicare a unor penalități, cât timp dosarul execuțional este pe rol și obligația de a face sau de a nu face nu este îndeplinită, creditorul care nu a obținut îndeplinirea întocmai a obligației de a face sau de a nu face care incumbă debitorului se poate adresa cu o cerere nouă de aplicare a unor penalități după 3 luni de la rămânerea definitivă a precedentei hotărâri de respingere"*;

7. la alin. (2) al art. 906 se propune modificarea limitelor minime și maxime ale penalității (de la 100 la 200 de lei și, respectiv, de la 200 la 2000 de lei), precum și inserarea unei teze finale în cuprinsul acestui text, cu următorul cuprins: *"Încheierea poate fi atacată cu apel de creditor în cazul respingerii cererii sale. Apelul se judecă de urgență cu citarea părților"*.

II. Observații

1. Menționăm că, anterior efectuării unei analize punctuale cu privire la soluțiile cuprinse în inițiativa legislativă, în considerarea faptului că această propunere își are justificarea prin invocarea unei presupuse lipse a conformității soluțiilor actuale ale art. 906 din *Noul Cod Procedură Civilă (NCPC)* cu *Legea Fundamentală*, se impun unele precizări cu caracter general referitoare la dispozițiile legale mai sus amintite, care instituie o serie de reguli privind executarea obligațiilor de a face sau de a nu face cu caracter strict personal.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 906 alin. (1) din *NCPC*, dacă în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviințare a executării debitorul nu execută obligația de a face sau de a nu face, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unor penalități, de către instanța de executare.

Cum s-a învederat în doctrină, penalitatea este instrumentul coercitiv menit să înfrângă rezistența unui debitor ce refuză executarea obligației, în condițiile în care, pe de o parte, datorită particularităților respectivelor obligații, creditorului nu i-ar folosi să obțină autorizarea executării direct de către el a obligației, iar, pe de altă parte, asupra

debitorului nu s-ar putea acționa prin constrângere fizică directă, fiind de principiu că nu este îngăduită o asemenea constrângere în obligația de a face; așa fiind, penalitatea acționează doar în mod indirect asupra debitorului, însă în mod direct asupra patrimoniului acestuia.¹

După ce în forma sa inițială (adoptată prin *Legea nr. 134/2010*) NCPC a menținut amenda (judiciară), ca mijloc de constrângere indirectă a debitorului unei obligații de a face (sau de a nu face) *intuitu personae*, legiuitorul procesual civil a înlocuit-o cu o instituție juridică mai adecvată - penalitatea. Spre deosebire de vechiul sistem al amenzilor judiciare, care se cuveneau statului, penalitatea este datorată creditorului obligației de a face (sau de a nu face) *intuitu personae*².

O altă noutate bine-venită a reglementării, care ține seama de diversitatea obligațiilor de a face și de a nu face *intuitu personae* și de varietatea realităților juridice, constă în instituirea unor cuantumi diferite ale limitelor penalității stabilite (pe zi de întârziere) de către instanță, după cum obligația este sau nu evaluabilă în bani: în primul caz, penalitatea poate fi între 0,1% și 1% pe zi de întârziere, procentaj calculat din valoarea obligației; în cazul al doilea, penalitatea poate fi între 100 lei și 1.000 lei³. Cum s-a precizat în doctrină, aplicarea penalității, în ambele situații, are rolul de a exercita o presiune asupra debitorului pentru executarea întocmai a obligației sale de a face sau de a nu face, aplicându-se pentru întârzierea în executare și până la îndeplinirea obligației stabilite prin titlul executoriu⁴.

De asemenea, mai trebuie precizat că, în ceea ce privește dispozițiile art. 906 din NCPC, a fost conturată o jurisprudență constantă a instanței noastre de contencios constituțional, care a constatat conformitatea acestor dispoziții legale cu *Constituția României, republicată* (spre pildă, *Decizia nr.5 din 17 ianuarie 2017*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 329 din 8 mai 2017, *Decizia nr.272 din 27 aprilie 2017*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.571 din 18 iulie 2017, *Decizia nr.380 din 6 iunie 2017*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.682 din 22 august 2017, și *Decizia nr.525 din 11 iulie 2017*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.763 din 26 septembrie 2017, *Decizia nr.624 din 9 octombrie 2018*, publicată

¹ A se vedea I. Deleanu, V. Mitea, S. Deleanu, *tratat de procedură civilă*, vol. II, Ed. Universul juridic, București, 2013, pag. 665

² A se vedea V.M. Cioham, M. Nicolae *Noul cod de procedură civilă, comentat și adnotat*, vol. II, Ed. Universul juridic, București, 2016, pag. 1054

³ Ibidem pag.1065

⁴ A se vedea I. Leș, *Noul cod de procedură civilă: comentariu pe articole*, Ed. CH Beck, 2013, pag.1173

în Monitorul Oficial al României, Partea 1, nr. 176 din 5 martie 2019, *Decizia nr. 488 din 25 iunie 2020*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.943 din 14 octombrie 2020 sau, mai recent, *Decizia nr. 378 din 29 iunie 2023*), inclusiv prin raportare la prevederile art. 21, în componenta acestora referitoare la respectarea dreptului la un proces echitabil și la soluționarea procesului în termen rezonabil (optim și previzibil) și la art. 129, referitor la exercitarea căilor de atac.

2. Cât privește analiza punctuală a soluțiilor legislative propuse, subliniem, referitor la soluția instituirii unei căi de atac împotriva încheierii de stabilire a penalităților, că această chestiune a fost abordată în practica instanței noastre de contencios constituțional, spre exemplu, în *Decizia nr. 378/2023*, fiind reținut că:

"15. Referitor la caracterul definitiv al încheierii prin care instanța de executare a constrâns debitorul la executarea obligației prin aplicarea de penalități pentru neexecutarea acesteia, Curtea a subliniat că finalitatea reglementării criticate constă în determinarea debitorului rău-platnic să execute obligația la care este ținut în temeiul unui titlu executoriu, prin aplicarea unei amenzi civile stabilite pe zi de întârziere până la data executării. Prin exercitarea acestei constrângeri cu caracter pecuniar se urmărește contracararea manopereleor abuzive care tind la tergiversarea îndeplinirii obligațiilor asumate de debitor, în vederea asigurării celerității ca exigență imperativă a executării silite. Așa fiind, ar fi illogic și contrar finalității urmărite ca încheierea de obligare a debitorului la plata amenzii civile să fie supusă unor căi de atac. Consacrarea caracterului irevocabil (în prezent, definitiv) al acestei încheieri este, deci, în deplină concordanță cu scopul reglementării, fără ca prin aceasta să se încalce prevederile art. 21 din Constituție.

16. Prin Decizia nr. 630 din 9 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 8 iulie 2019, Curtea a constatat că cererea de aplicare de penalități reprezintă o procedură accesorie procedurii executării silite pornite în vederea realizării obligației stabilite prin hotărâre judecătorească sau printr-un alt titlu executoriu și care nu se aduce la îndeplinire de bunăvoie. Aplicarea unor penalități de către instanța de executare reprezintă, potrivit art. 906 alin. (1) din Codul de procedură civilă, o modalitate de constrângere a debitorului care, în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviințare a executării, nu execută obligația de a face sau de a nu face, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană. Neavând un caracter

autonom în raport cu procedura executării silite, cererea de aplicare de penalități nu poate fi soluționată decât în cadrul acesteia. Ca atare, soluționarea acestei cereri nu poate forma obiectul unui proces distinct, pentru desfășurarea căruia legiuitorul să instituie garanțiile specifice unui proces echitabil, inclusiv sub aspectul existenței unor căi de atac. De aceea, caracterul definitiv al încheierii de respingere a cererii de aplicare de penalități nu contravine art. 21 din Constituție, care consacră dreptul de acces liber la justiție și la un proces echitabil, în jurisprudența sa Curtea Constituțională statuând în mod constant că accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate căile de atac și, prin urmare, la toate gradele de jurisdicție, legiuitorul fiind suveran în a limita un atare acces, pentru rațiuni impuse de specificul domeniului supus reglementării.

17. Totodată, Curtea a reținut că prin Decizia nr. 73 din 16 octombrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 914 din 22 noiembrie 2017, instanța supremă a statuat că „încheierea de soluționare a cererii de obligare la plata de penalități pe zi de întârziere a debitorului unei obligații de a face sau a nu face, evaluabile în bani, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, este definitivă, indiferent de soluția adoptată de instanța de executare, respectiv de admitere sau de respingere a cererii creditorului“. În susținerea caracterului definitiv al acestei încheieri inclusiv din perspectiva creditorului, instanța supremă a precizat la paragraful 77 din decizia antereferită că „nu ar putea fi reținut un argument de necesitate a protejării drepturilor procesuale ale creditorului în etapa executării silite - întrucât interpretarea potrivit căreia încheierea de respingere a cererii de acordare a penalităților în baza art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă ar fi susceptibilă de apel este una doar aparent în favoarea acestuia - deoarece, în acest caz, legiuitorul a dat prioritate principiului celerității executării silite, ca cerință imperativă a acestei etape procesuale“.

18. De altfel, și prin Decizia nr. 16 din 6 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 258 din 13 aprilie 2017, instanța supremă a reținut că, având în vedere caracterul specific al executării obligațiilor de a face sau de a nu face, care au în vedere contribuția esențială a debitorului (spre deosebire de obligațiile de a da, ce presupun predarea unui bun, care, în cazul refuzului executării voluntare, pot fi duse la îndeplinire prin formele

executării silite directe sau indirecte), a determinat necesitatea reglementării unor mijloace specifice de constrângere a debitorului obligațiilor cu caracter personal, intuitu personae. Prin decizia precitată, Înalta Curte de Casație și Justiție a subliniat că penalitățile sunt un mijloc juridic lăsat la îndemâna creditorului, reglementat de legiuitor cu scopul de a obține constrângerea debitorului la executarea în natură a obligației cu caracter personal, fără a reprezenta valoarea prejudiciului suferit de creditor. Penalitățile nu au un caracter reparator, nu au drept scop acoperirea prejudiciului suferit de creditor, ci constituie un mijloc juridic de constrângere indirect pentru asigurarea executării în natură a obligațiilor și se pot acorda independent de despăgubirile la care creditorul este îndreptățit în temeiul art. 892 din Codul de procedură civilă, cele două categorii de sume având o natură și o finalitate juridică diferite. Este de subliniat faptul că încheierea pronunțată în condițiile art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă se bucură de autoritate de lucru judecat provizorie doar în ceea ce îl privește pe debitor, deoarece, în cazul acestuia, legiuitorul a prevăzut în mod expres la alin. (5) că, dacă execută obligația prevăzută în titlul executoriu, poate solicita reducerea sau înlăturarea sumei stabilite cu titlu de penalități pe calea contestației la executare, dovedind existența unor motive temeinice care au justificat întârzierea executării.

19. Pentru creditor, legiuitorul nu a oferit un mijloc procedural pentru corelativa majorare a sumei deja stabilite, încheierea fiind, pentru acesta, definitivă și executorie potrivit art. 906 alin. (4) și (6) din Codul de procedură civilă, fără a-l lipsi însă de calea distinctă a solicitării unor despăgubiri pentru acoperirea integrală a prejudiciului, în condițiile art. 892 din Codul de procedură civilă și ale dreptului substanțial comun.

20. În jurisprudența sa referitoare la reglementarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 620 din 10 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 942 din 25 noiembrie 2019), instanța de contencios constituțional a statuat că accesul liber la justiție nu are semnificația accesului la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege. Accesul liber la justiție implică prin natura sa o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări, atât timp cât nu este atinsă substanța dreptului, în acest sens statuând și Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, de exemplu, prin Hotărârea din 26 ianuarie 2006, pronunțată în Cauza Lungoci împotriva României, paragraful 36, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 588 din 7 iulie 2006. Mai mult, nicio dispoziție cuprinsă în Legea fundamentală nu instituie obligația legiuitorului de a garanta parcurgerea în fiecare cauză a tuturor gradelor de jurisdicție, ci, dimpotrivă, potrivit art. 129 din Constituție, căile de atac pot fi exercitate în condițiile legii. Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții referitoare la obligativitatea existenței tuturor căilor de atac, ci reglementează accesul general neîngrădit la justiție al tuturor persoanelor pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor lor legitime, precum și dreptul tuturor părților interesate de a exercita căile de atac prevăzute de lege.”

Pentru aceste considerente, apreciem că nu se justifică instituirea unei soluții legislative referitoare la reglementarea căii de atac a apelului împotriva încheierii de stabilire a penalității în favoarea creditorului, o astfel de soluție legislativă ignorând atât jurisprudența Curții Constituționale, cât și pe cea a Înaltei Curți de Casație și Justiție în această materie; de altfel, nici susținerile cuprinse în *Expunerea de motive* ce însoțește inițiativa legislativă referitoare la presupusa contradicție între soluția actuală prevăzută la art. 906 din NCPC referitor la caracterul definitiv al încheierii și *principiul dublului grad de jurisdicție* nu pot fi primite, întrucât acest principiu nu este de ordin constituțional și nici impus de *Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale*, astfel că legiuitorul poate consacra caracterul definitiv al unei hotărâri judecătorești fără ca acest aspect să semnifice încălcarea vreunui *principiu constituțional ori convențional*.

3. Cu referire la soluția de la pct. 1 al articolului unic din inițiativa legislativă, în sensul instituirii, în cuprinsul alin. (1) al art. 906, a unor reguli procedurale privitoare la judecarea cererii creditorului de stabilire a penalităților de urgență, în camera de consiliu și cu citarea părților, arătăm, în primul rând, că și actulamente această cerere se judecă cu citarea părților (prin urmarea regulii generale în această materie); cât privește soluționarea acestei cereri în camera de consiliu și de urgență, opinăm că aceste opțiuni, care instituie derogări de la regulile de drept comun în materie, trebuie temeinic justificate, or, dacă soluționarea cererii de urgență poate fi justificată prin necesitatea aducerii la îndeplinire a celor statuate în titlul executoriu cu celeritate, în ceea ce privește soluționarea cererii în camera de consiliu nu am identificat, în cuprinsul instrumentului de prezentare și motivare ce însoțește inițiativa legislativă legislativă vreo argument în susținerea acestei soluții.

4. Cu privire la pct. 2 din articolul unic al inițiativei legislative, care propune instituirea posibilității, pentru creditor, de a se adresa cu o nouă cerere de aplicare a unor penalități, după trecerea unui termen de 3 luni de la respingerea cererii acestuia, arătăm că o astfel de soluție este de natură să înfrângă autoritatea de lucru judecat atașată primei hotărâri, care are drept finalitate asigurarea imutabilității verificării jurisdicționale, realizată în exercițiul înfăptuirii justiției ca serviciu public. Desigur, încheierea de stabilire a penalității se bucură de autoritate de lucru judecat numai în măsura în care soluționează fondul cererii (i.e., o situație litigioasă), nimic neîmpiedicând creditorul să formuleze o nouă cerere de aplicare a unor penalități dacă prima cerere a fost anulată ca netimbrată ori respinsă ca prematură. Ca atare, apreciem că nicio astfel de soluție legislativă nu poate fi primită, promovarea acesteia echivalând cu negarea (nerecunoașterea) autorității de lucru judecat a primei hotărâri și, implicit, a garantării securității raporturilor juridice în materie civilă, întrucât o soluție dată, pe cale jurisdicțională, raporturilor juridice deduse judecătii este prezumată ca fiind expresia adevărului judiciar și, ca atare, neputând fi contrazisă printr-o altă hotărâre judecătorească.

5. În ceea ce privește susținerile referitoare la existența unei marje de apreciere a judecătorului în stabilirea penalității (pct. 3 din articolul unic al inițiativei legislative), arătăm că sintagma "*îl poate obliga pe debitor*", utilizată în cuprinsul alin.(2) al art. 906, nu are semnificația existenței posibilității respingerii unei cereri de aplicare a penalității în sarcina debitorului în măsura în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru stabilirea acestora. Astfel, în ambele cazuri (atât în situația obligațiilor evaluabile în bani, cât și în cazul celor neevaluabile în bani), legiuitorul a lăsat instanței, în procesul de aplicare a penalității, o marjă de apreciere în determinarea quantumului acesteia.

Prin urmare, revine instanței de judecată îndatorirea de a aprecia, de la caz la caz, inclusiv prin prisma *principiului fundamental al rolului activ al judecătorului*, quantumul penalității aplicate debitorului, ținând seama de toate împrejurările cauzei, inclusiv de cele ivite în cursul executării silite, precum conduita debitorului pe parcursul întregului proces, situația acestuia, natura și quantumul obligației etc., dar și cu luarea în considerare a scopului general al edictării normei analizate, și anume acela de a construi premisele legislative necesare aducerii la îndeplinire a obligației stabilite în titlul executoriu.

Cu privire la modificarea limitelor minime și maxime ale penalității (de la 100 la 200 de lei și, respectiv, de la 200 la 2000 de lei), arătăm că analiza acestei soluții legislative trebuie să pornească de la rolul mecanismului reglementat de art. 906 din NCPC, sens în care arătăm că, prin *Decizia nr. 30/2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiției - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 16 mai 2023 s-a reținut, între altele, că:

”115. Mecanismul reglementat de art. 906 din Codul de procedură civilă presupune două etape: în cursul celei dintâi, instanța de executare stabilește, la cererea creditorului, o penalitate pe zi de întârziere, în considerarea criteriilor indicate la alin. (2) sau (3) - în măsura în care, în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviințare a executării, debitorul nu a executat obligația de a face sau de a nu face -, iar într-o etapă subsecventă, fixează, tot la cererea creditorului, suma definitivă ce i se datorează cu titlu de penalitate, printr-o operațiune matematică, ce presupune înmulțirea sumei stabilite în cadrul etapei precedente cu titlu de penalitate pe zi de întârziere cu numărul de zile regăsit în intervalul celor 3 luni - dacă, în termen de 3 luni de la comunicarea încheierii de aplicare a penalității, debitorul nu și-a executat obligația prevăzută în titlul executoriu original; o asemenea cerere poate fi reiterată după trecerea fiecărui termen de 3 luni în care debitorul nu își execută obligația prevăzută în titlul executoriu, până la stingerea ei completă.

116. Analiza textelor cuprinse în art. 906 din Codul de procedură civilă relevă funcția preventivă a penalităților, deoarece prefigurarea acordării lor are un scop disuasiv în raport cu intenția debitorului de a nu executa obligația stabilită prin titlul executoriu, îndemnându-l la executare, cea cominatorie, căci sunt menite să înfrângă rezistența debitorului la executarea în natură a obligației sale, dar și rolul lor punitiv, de vreme ce, la lichidarea penalității, creditorul obține un nou titlu executoriu împotriva debitorului, care este astfel pedepsit pentru pasivitatea în executare.

117. Este neîndoielnic, așadar, că penalitățile îndeplinesc și o funcție punitivă, dar se cuvine subliniat că, și în ipoteza în care, pentru un interval de 3 luni, a fost deja stabilită penalitatea definitivă, natura punitivă a acestei măsuri rămâne subsumată celei cominatorii, prin amenințarea pe care o prezintă față de debitor, care s-ar vedea expus, în lipsa unei conduite conforme, riscului de a fi obligat la plata unei noi penalități, la expirarea următorului termen de 3 luni.

118. Pe de altă parte, faptul că dispozițiile art. 906 alin. (5) din Codul de procedură civilă îngăduie reducerea sau chiar înlăturarea penalității definitive demonstrează că nu latura punitivă este esențială în mecanismul penalităților, ci cea cominatorie, atât timp cât o asemenea măsură poate fi adoptată atunci când debitorul și-a executat obligația și, în plus, a dovedit motivele temeinice care au justificat întârzierea în executare.

119. Funcția punitivă a penalităților este derivată din cea cominatorie, căreia i se atașează; ea nu funcționează autonom, deoarece pedepsirea debitorului nu este un scop în sine, astfel încât fixarea penalităților poate avea loc numai în cazul în care persistă și rolul cominatoriu al procedurii.

120. Așadar, funcția cominatorie a penalităților este cea care prevalează, ea fiind indicată în chiar alin. (1) al art. 906 din Codul de procedură civilă, care prevede că „Dacă în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviințare a executării debitorul nu execută obligația de a face sau de a nu face, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unor penalități, de către instanța de executare.” (...)

”125. Deoarece penalitățile nu au un caracter reparatoriu, creditorul are dreptul, în măsura în care a fost prejudiciat, să obțină despăgubiri, în condițiile art. 892 din Codul de procedură civilă sau ale dreptului comun; prin urmare, sub rezerva dovedirii lor, acestea pot avea caracter fie compensatoriu, fie moratoriu.

126. Desigur, și în măsura în care în cadrul procedurii execuționale a fost deja pronunțată o hotărâre definitivă de stabilire a penalității, creditorului îi este recunoscut, prin art. 906 alin. (7) din Codul de procedură civilă, dreptul la despăgubiri, în condițiile art. 892 din același cod sau ale dreptului comun, cele două categorii de sume având natură și finalitate juridică diferite.

127. Cum rolul penalităților este eminamente constrângător, scopul procedurii reglementate de art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă este și trebuie să rămână pe tot parcursul ei acela prin care creditorul va obține executarea întocmai a obligației din titlul executoriu, iar nu o sumă suplimentară de bani, alături de executarea în natură și, eventual, de despăgubiri; o abordare în sens contrar ar releva că fixarea penalităților nu ar avea altă finalitate decât pedepsirea debitorului, ceea ce contravine rațiunii cominatorii a procedurii.”

Așadar, în considerarea naturii juridice a penalității, care este un

instrument eminamente coercitiv menit să înfrângă rezistența debitorului ce refuză executarea obligației, considerăm că actualele quantumuri (minime și maxime) ale penalității, prevăzute la art. 906 alin. (2) din NCPC, sunt adecvate, cuprind o marjă sufficient de largă de apreciere și răspund nevoii aducerii la îndeplinire, de către debitor, a obligației prevăzută în titlul executoriu.

6. Nu în ultimul rând, reiterăm nevoia de stabilitate legislativă, mai ales în cazul reglementărilor fundamentale, cum sunt codurile, inclusiv din perspectiva delicatelor probleme de aplicare în timp a intervențiilor legislative succesive asupra reglementării procesual-civile de drept comun și subliniem, și cu această ocazie, imperativul realizării unei intervenții sistematizate asupra acestor reglementări. Precizăm că, în prezent, se află în dezbateri parlamentară și alte inițiative legislative parlamentare vizând modificarea și completarea acestui act normativ, care propun, întocmai ca inițiativa legislativă analizată prin prezentul punct de vedere, mai degrabă modificări și completări punctuale, fiind de dorit ca intervențiile legislative asupra acestei reglementări fundamentale să nu fie realizate prin demersuri succesive, de mică amploare și apropiate în timp, aceasta din perspectiva impactului lor - pe multiple planuri - asupra realizării actului de justiție.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative în forma prezentată.**

Cu stimă,

Ilie - Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului senator Mircea ABRUDEAN
Președintele Senatului